

א. טומאת מקדש וקדשיו, וכן יולדת ומצורע יצאו משאר מחויבי קרבן לדון ב'עולה ויורד'.

עובד עבודה זרה – מביא שעירה ואינו מביא כשבה.

נזיר טמא – מביא תורים או בני יונה לחטאת, ולא בהמה (אפילו עשיר).

ב. עבודה זרה – חילקה הכתוב להחמיר ולא להקל, הלכך אין סברא שדוקא היא תתכפר בשעיר הציבור.

יולדת – דכתיב לכל חטאתם ולא לכל טומאותם. ולרבי שמעון שאמר שהיולדת חוטאת מאחר ונשבעת

שלא תיזקק עוד לבעלה – לשיטתו הולך שלמד מן הכתוב במקומו וכפר על הקדש מטמאות... – מטומאות של קדש.

וכן מצורע ונזיר טמא – לכל חטאתם ולא לכל טומאותם. וקרוב המצורע – לא לכפרה בא אלא להתירו

בקהל / בקדשים. וכן קרבן הנזיר לא בא על חטא. ולרבי אלעזר הקפר שאמר: נזיר – חוטא הוא, יש

לומר שיסבור כר"ש שלמד ממקומו כדלעיל.

יא. מנין ששעיר החיצון ושעיר הפנימי אינם מכפרים על אותו דבר, והלא הוקשו בכתוב אהדדי?

נאמר בשעיר הפנימי וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים – כפרה אחת מכפר ולא

שתי כפרות. מכאן ששעיר הפנימי אינו מכפר גם על מה שמכפר החיצון. ומדכתיב אחת בשנה יכפר (כ"ה

לפרש"י) משמע, כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה – ומכאן שאין השעיר החיצון מכפר גם על מה שמכפר

הפנימי.

דפים ט – י

יב. על מה מכפרים שעירי ראשי חדשים ושעירי הרגלים, ומנין?

כאמור לעיל (ב). נחלקו התנאים במשנתנו על כפרת שעירי הרגלים וראשי חדשים; –

לרבי יהודה, שעירי הרגלים וראשי חדשים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו שאין בה ידיעה לא בתחילה

ולא בסוף. נאמר בשעיר ראש חדש: ושעיר עזים אחד לחטאת לה' – חטא שאין מכיר בו אלא ה'.

ובטומאת מקדש וקדשיו מדבר ולא בשאר עבירות, בדומה לשעיר המוספים של יום הכפורים – שהרי

שניהם באים בזמן קבוע (תנא דבי ר' ישמעאל). ושעירי הרגלים הוקשו לשעיר ראש חדש (ושעיר. ואף אותם

שלא נאמר ו' שוים הם משום הקש הקרבנות להדדי או מפני שגילה הכתוב באחד. ע' בראשונים).

בכלל זה חטא שסופו ליודע (כגון שראוהו אחרים שנטמא ונכנס למקדש).

ישנה גירסה הפוכה, שחטא שסופו ליודע אינו מתכפר בהם (ער"ה, ר"י מגאש ורשב"א).

הרמב"ם השמיט זאת. ובלקוטי הלכות פירש משום שאין בדבר נפקותא לדינא כל כך.

לדברי רבי שמעון (אליבא דת"ק), שעירי ראשי חדשים מכפרים על הטהור שאכל את הטמא – גזרה שוה

עון העדה ועון הקדשים האמורים בשעיר ראש חדש שביום חנוכת המשכן ובציץ – ושעירי הרגלים על

טומאת הגוף כשאין בה ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. ושעיר – הוקשו שעירי הרגלים לשעיר ראש חדש

המכפר בענין קודש. ואי אפשר שיכפרו על אותו דבר ממש, שנתמעט מואתה נתן לכם לכפר על עון

העדה. וכן א"א שיכפרו על מה שמכפר שעיר יוהכ"פ שכבר נתמעט שהוא לבדו מכפר.

רבי שמעון בן יהודה אומר משמו: שעירי ר"ח מכפרים על הטהור שאכל את הטמא (לשאת את עון העדה

– עוון אחד). מוסיף עליהם של רגלים שמכפרים על טהור שאכל את הטמא ועל טומאת הגוף שאין בה

ידיעה בתחילה ולא בסוף. (אותה – לא משמע לו למעט אחר, שכן דרך המקרא לכתוב. ריטב"א).

לדברי רבי מאיר, כל שעירי המוספין מכפרים על טומאה שאין בה ידיעה בתחילה בין אם יש בה ידיעה בסוף בין אם אין בה, וכן על טהור שאכל את הטמא. אלה תעשו לה' במועדיכם – הוקשו כל המעדים כולם זה לזה. ובכלל זה ראש חדש שנקרא גם הוא 'מועד'.

דפים י – יא

יג. א. תמידים שלא הוצרכו לציבור – מה עושים בהם?

ב. מותר הקטורת שבכל שנה – מה עושים בו?

א. אמר רבי יוחנן: תמידין שלא הוצרכו לציבור – שניתותרו מקרבנות השנה שעברה ואי אפשר להקריבם עתה כמות שהם אלא מהתרומה החדשה – נפדים תמימים. וחוזרים ולוקחים הבהמות שנתחללו ממעות התרומה החדשה, להקריבה (רש"י). ובאר רבה הטעם שנפדים בלא מום והלא נתקדשו קדושת הגוף: לב ב"ד מתנה עליהם מראש שאם לא יוצרכו לציבור – יהיו קדושים לדמיהם.

א. המעות שנתקדשו בפדיונם, ילכו למותר תרומת הלשכה, ועושים בהם ריקועי פחים ציפוי לבית קדש הקדשים (רש"י ור"ד) ופ"י שקלים ד,ד). והרמב"ם פסק (שקלים ד,ט יא) כרבי עקיבא שמוותר תרומה לקיץ המזבחה.

ב. הרמב"ם (שקלים ד,יא) כתב רק שנפדים תמימין, ומשמע מסתימת דבריו שנשארים בחוליהן, אבל רש"י כתב שחוזרים ולוקחים אותם מתרומה החדשה כאמור. ונראה שאין זה חיוב מדינא [כבמותר הקטורת שאין משאירים אותה בידי הדיוט שהרי זה כמפטם קטורת להדיוט שחייב כרת] רק טוב לעשות כן משום זילות, להשאירם חולין ביד הדיוט (עפ"י תורת חיים).

ג. כן הוא הדין לשאר קרבנות הציבור, הסכין מושכתן למה שהן, שלא נחלט דינם להיקרב לתמיד או למוסף אלא תלויים ועומדים בתנאי בית דין עד השחיטה (עפ"י תוס' יב: בפירוש דברי שמואל). כן היא דעת חכמים, אבל רבי שמעון אינו סובר 'לב ב"ד מתנה' (בקדושת הגוף. עתוס') הלכך מקייצין בהם את המזבח (רבי יוחנן יב. וסייעוהו מהברייתא).

מבואר מתוך הסוגיא (יב. ממה שאמרו ומודה ר"ש בשעירי חטאת וכו' ע"ש ברש"י) שמקייצים כמותרות אף לאחר ראש חדש ניסן, הגם שהוקדשו ממעות תרומה ישנה. וכן מפורש ברמב"ם (שקלים ד,יא). וכ"מ במאירי ובריטב"א.

ב. מותר הקטורת (שנשתייר בכל שנה וצריך להביאו מהתרומה החדשה), מחללים אותו על מעות חולין שהפרישום לאומנים, ובכך יצא לחולין, ונותנים אותו להם בשכרם (י"א שנותנים לידם דוקא וי"א לאו דוקא. עתורא"ש) וחוזרים ולוקחים אותו מהם מכספי התרומה החדשה (ואין נותנים הקטורת לאומנים בשכרם כשהיא בקדושתה, אף למ"ד הקדש מתחלל על המלאכה – שהחמירו יותר בקטורת של ציבור. או גם מדובר באומני הקטורת של שנה חדשה, וצריך ליתן להם מתרומה חדשה. ואומני בנין אין נותנים להם שכרם אלא מקדושת בדין הבית. תוס').

ופירש רבה, אע"פ שהקטורת שניתנה במכתשת כבר נתקדשה קדושת הגוף – לב ב"ד מתנה שהנותר יהא קדוש קדושת דמים.

א. לפרש"י מעות החולין כבר זוכו לאומנים [ומחללים על המעות מדעתם שהרי כבר זכו בהם. תוס' ועתורא"ש וריטב"א]. ולפירוש התוס' בהפרשה בעלמא נעשים המעות חולין, שלב ב"ד מתנים עליהם. ויש אומרים שלווים הגוברים מעות מן החולין ומחללים הקטורת עליהן (רמב"ן ועוד עפ"י הירושלמי).